ב) ולקמן סח: יומה מב. מנחות ז. ו:], ג) יומה מב. ע"ש מנחות ז. ו:], ג) יומה מב. ע"ש מנחות

ו: לקמן סח:, ד) ניומא מב. וש"ו], ה) לעיל ד. לקמן כד: לה. פסחים סה: חגיגה יא. ניומא כו.

פססים סה: חגינה ית. [יומח כז. מנחות י.] עירובין קד., ו) [עי לעיל ז: מנחות נכ: מו"ק ז:] 1) [מנחות יג:] פסחים סד רעי ירושלמי יומא פ"ה ה"א., 1) [פסחים סד.], ע) [שס:],

יו) [לקמן לג.], ל) לקמן לא:,
() [וער היטב מוס׳ בכורות
מה: ד"ה ובשאר]., מ) [וער
מוס׳ יותא מב. ד"ה שחיטה שכתבו

נוטי. 7 יטי ובטנון בי, כטי פועי תוס' יומא מב. ד"ה שחיטה שכתבו ישוב על זה], כ) בד"ה חטאת.

[ע"ע תוס' ע"ו כג: ד"ה אלא מעתה], **ס**) [שסד"ה הולכת]:

שה א מיי׳ פ״א מהל׳ ביאת

עון א מיי פיים מהלי מחם מקדש הלכה א ופייט שם הלכה טו סמג לאוין ש: עש ב מיי שם פייו הלי א ופייט הלכה טו: ב מיי׳ פ״ה שם הלכה יו

ב ג מייי פייה שם הככה יו ופייט פייה שם הכל יו פא ד מייי פייה שם הלי יו ופייט הלכה טו ופייד מהלי עבודת יוהייכ הלכה א: פב ה ו מייי פייא מהלי פסה"מ הלכה כו:

פסף"ת הנכה כו: בג ז מיי פ"א מהלכות פרה הלכה יא [ע" פ"א מהלי פסף"מ הלי ב]. ופ"ד מהלי פרה הלכה יו: פרח מיי פ"א מהלי פסק"מ

פר ח מדי פיח מהכי פסה"מ חלכה כג: פח טי מיי פייא מהלי קרבן פסח הלכה יד: פר מיי פרק א מהלכות פסח"מ הלכה כג והלכה פסח"מ הלכה כג והלכה כו ופרק יג הלכה ט:

תורה אור השלם

וְהַקֵּרֶב וְהַבְּרָעֵים יִרְחַץ בַּמְיִם וְהַקְּרִיב הַבֹּהֵן אֶת הַבּל וְהַקְטִיר הַמּוְבָּחָה עלָה הוא אִשה רַיחַ נִיחֹחַ לִיהֹןה:

2. ברב עם הדרת מלך ובאפס 2. בְּרֶב עָם נִייְ . ַ לָאם מְחָתַת רְזוֹן: משלי יד, כח

מוסף רש"י

וכן יושב. דבעי לעמוד לשרת מעשה אצטבא. המקבלים היו מושיבים את הדם ביד הזרים ואין הזרים מקרבין אותו לצד המזבח כלל אלא מושיבים הדם על ידם כאשר על גבי אינטבא על יום מחלו שאני פרה דקדשי (יומא מח.) שאני פרה דקדשי בדק הבית היא. כלומר אין נה קדושת המוכח אלא קדושת דמים קרושו אופנו מנו קרושו אופנו מכן פעלת שר שר בפעלת שר הי בפעלת שר המשחם, הלכך אין לד עבודות מוקחת בה כל העבודות שות בה מלקות בה הל העבודות שות בה הבה לאינה קבודות בה אמר רב שישא. לעולם לאו עבודה היא מבר רב שישא. לעולם לאו עבודה היא מבר רב שישא. לעולם לאו שברה היא מבר רב שישא. לעולם לאו מבודה היא מבר הביא מבודה היא מבר הביא מבודה היא מבר הביא מבר הביא מבודה היא מבר הביא מ פרה אדומה גזה"כ היא מידי דהוה למרלות נגעים (פוחות ו:) מידי דהוה אמראות נגעים. דכתיב [לנגע לרעת], וסובל אל לסרן הכהן (יומא מב.): והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה. את הכל והקטיר המזבחה. גני אברים כתיב והקרב והכרעים ירחן במים והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה: זו הולכת אברים לכבש. דאילו הקטרה בהדיא כתיב בקרא והקטיר המובמה (חגיגה יא.): ומאי המזכחה (חגיגה יא.): רמאי קמ"ל. ומאי אשמעינן מתניתין דאיכפל למיתני סדר הולכתן היאך, אי לאו הא אתא לאשמעינן: ברב אי לאו הא אתא לאשמעינן: ברב עם הדרת מלך. שהיו כולן עסוקין נענודה (פסחים סד:):

שימה מקובצת

והא שחימה. פ"ה נהי דרבנן עבדו אמשר כשאי אמשר מ״מ לא מפטר כשמי מפטר, נו"מי נמ (פסלה) [פסלי] זר בהולכה שהרי יש עבודה שאי אפשר לבטלה (נמי) כגון שחיטה ומכשרה בזר אלמא טעמא (דלאו) [לאו] הא בהא מליא. ולא נהירא דשאני הכא דגלי קרא. ועוד נהיכם דשמני הכנם דגני קרם, ועוד קשה דבסמוך פריך לר"ש מהולכת אברים והכא לא פריך לר"ש. לכך נראה דה"פ איך יכשיר ר"ש בהולכה משום דאפשר לבטלה הוא, והא אין . הדבר חלוי בזה דהא שחיטה שאי אפשר לבטלה וכשרה בזר, א״כ היינו מפשר לבטנה וכשרה בוד, ח"ה היינו טעמת דגלי קרת דמקבלה וחילך מינות כהונה וספלינן בור בכל ענין ביד בכל ענין ביד משפח, וקודם קבלה בכל ענין כשר. והולכה בור ססולה, ותפילו לר"ש דלת [ססל פסונה, וחפים נו"ש זכח נפקל בחולכהן בשלא לשמו (דלא דפקלה לר"ש) הואיל ואפשר לבטלה דשאני מחשבה דשלא לשמו דהוי כמחשבת פיגול דהמם כמיב ואם האכל יאכל דבעינו דברים המביאיו לידי אכילה הלכך כיון דאפשר לבטלה ואין היתר הלכך כיון דאפשר לבטלה ואין היתר הקרבן תלוי בחולכה (לזר) [לא] פסלה בה מחשבה, אבל מ"מ עבודה היא ופסולה בזר: [שחישה לאו

עבודה היא. פירש בקונטרס מדאכשרו בה כל הססולין. ואי אפשר לומר כן דהרין (והרי) בהולכה נמי על זה אנו דנין דלמכשר (בור). ויש ליישב פיי הקונטרס (דה"ק) לאו עבודה מדאכשרו בה כל הססולין. ואי אפשר לומר כן דהרין (והרי) בהולכה נמי על זה אני הריבוד והרו שחניות פרה דבעינו כהוכה אלמת עבודה מתפשר הם נכ מפספים, חדי מפשר ממת כן המיץ (המיץ במינה לל מפשר לבעלה במרה צור. ופרין והרי שמיטת פרה דבעינן כהוה אלמת עבודה דלא מיניו גשום מקום דהקפידה חורה להלריך בה כהן הלכך אמייג דלי אפשר לבעלה במרה צור. ופרין והרי שמיטת פרה דבעינן כהוה אלמת עבודה היא אחפייה במדה צור בשאר קדשים (מהרים): הורלבה שלא ברגל בר. זה לשון תלמיד הריים, הולכה של אל ברגל, לענין דפסלה כה משבה לכל במינה ליה הא מפשיטות אם ששאה זר פסולה כך פיי הקונטרס, ולא נהירא דמאי בעי אם פסל בה ממשבה ופשיט ליה מדקאמר הא עומד דומיא דיושב, לפשוט ליה הא מפשיטות המשנה דפסלה יושב אלמא הולכה שלא ברגל שמה הולכה וחשיבא עבודה היא, דאי לאו עבודה היא אמאי מיפסלא ביושב. לכייג דעערן דמפסל בה התפנה דפקה יושב המנח היוכה שנה כדגג שתה היוכה חושימו שברה היק, דמי נח עוברה היח חמחי מישקסה כיושב. ככיי דנענין דמסק כה מחשב משחים להי בל את היו בל היו היה בל היה היח מהיה הול היה של היה בל ה

שיכור. פירש בקונמרם שתוי יין ולא משמע כן בפרק מומין אלו פסולין באדם (בכורות דף מה:) אלא שיכור בשאר דברים המשכרים מו ודלא כר׳ יהודה דאמר מחלי עבודה מיהו מו שיכור דתנן

התם ודאי לא הוי שתוי יין כדפרי׳ יו התם בהדי מומין דמחלי עבודה

בעי למיחשבה אבל שיכור דהכא פשטיה משמע שתוי יין והא כדאיתא והא

כדאיתא ולכולי עלמא מחלל לעבודה

כדפריך התם בפשיטות אחולי מיחל

עבודה הוא 0: והא שחיטה שאי

אפשר לבמלה וכשרה. פרש"י אלמא

לאו באפשר לבטלה תלי ואת אמרת

לרבנן פסול ותימה דמאי פירכא

לרבנו ודאי לא בהא תלי והא דפסלי

בהולכה משום דמקבלה ואילך מצות כהונה אלא פריך דמכשיר לר' שמעון משום דאפשר לגטל הא לא תלי בהא

מדמכשר זר בשחיטה אע"ג דאי אפשר

לבטלה ובסמוך דפריך מהולכת אברים

לרבי שמעון פריך וכן יהו דמייתי

אמר ר' אלעזר הולכה בזר פסולה

לרכי ים שמעון: הג"ה שחימה

לאו עבודה היא. פירש נקונטרס

מדאתכשרו בה כל הפסולים ואי אפשר

לומר כן דאהכשר זר גופה מייתי

לה [הכא] כו ובפ"ק דמנחות (דף ו:)

ומיהו יש ליישב פירושו דכיון דבשום

מקום לא בעי כהן בשחיטה לאו

עבודה היא ולהכי פריך עלה מפרה

וה"ר יעקב דאורלינ"ש מפרש לאו

עבודה היא לפי ששוה בחולין ובקדשים

א"כ לאו מטעם עבודה צוה המהום

שחיטה ולי נראה לאו עבודה היא

מדמכשרינן לקמן בפ' שני (דף כו.)

עומד בדרום והושיט ידו ללפון ושחט

בקדשי קדשים ובמקבל פסול דדרשינן

אותו בלפון ולא שוחט בלפון אבל

מקבל בלפון ובשלמים מכשירין

עומד בחוץ והושיט ידו לפנים ושחט

ואם קבל קבלתו פסולה דדרשינן בפ׳

כל הפסולין (לקמן דף לב:) בן הבקר

לפני ה' ולא שוחט לפני ה' אבל קבל

הבלתו פסולה משום דכתיב לעמוד

לפני ה׳ לשרתו אלמא כל שירות לפני

ה' ש"מ מדמכשיר רחמנא עומד

בחוץ והושיט ידו לפנים ושחט מכלל

דשחיטה כאו לאו עבודה היא ועוד מדאמר בההיא שמעתא בפ"ב

(דף כו.) נתלה ושחט שחיטתו כשרה דשחיטה על ירך אמר רחמנא

ולא שוחט על ירך (אמר רחמנא) אלמא דשחיטה לאו עבודה היא דאי עבודה היא לא הוה מכשר רחמנא בכי האי גוונא דהא נחלה וקבל

אמרינן [שס] דקבלתו פסולה משום דאין דרך שירות בכך ומדפריך הכא

ובפ" חטאת העוף (לקמן דף סח:) ובפ"ק דמנחות (דף ו:) מפרה דאמר רב שחיטת פרה בזר פסולה משמע קלת כפי' הקונטרס מיהו גם לפי מה שפירשתי יש ליישבו אבל קשה לי לפירושו בבו דא"כ לשמעון התימני

דבעי פרק כל הפסולין (לקמן דף לב:) שיהא ידיו של שוחט לפנים

מן הנשחט הויח שחיטה עבודה מי: שאני פרה דקדשי בדק הבית היא. נפ״ק דחולין (דף יה) פירשתי 0: והרי הולכת אברים לכבש

דאפשר לבטלה ופסולה בזר דכתיב והקריב הכהן את הכל

"שיכור יובעל מום בקבלה בהולכה בזריקה פסול איוכן יושב יוכן שמאל תיובתא והא רב חסרא קרא קאמר הדעביד מעשה אצמבא רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו הולכה בזר מחלוקת ר' שמעון ורבנן רבי שמעון דאמר עבודה שאפשר לבטלה לאו עבודה היא כשרה בזר לרבגן יפסולה א"ל אביי והא שחימה דעבודה שא"א לבמלה וכשרה בזר א"ל ºשחימה לאו עבודה היא ולא ºוהאמר ר' זירא אמר רב ישחימת פרה בזר פסולה ואמר רב 🐠 עלה אלעזר וחוקה כתיב בה שאני פרה ? דקדשי בדק הבית היא ולאו כל דכן הוא קרשי בדק הבית הויא עבודה קדשי מזבח לאו עבודה היא אמר רב שישא בריה דרב אידי מידי דהוה אמראות נגעים דלאו עבודה היא ובעיא כהונה והרי הולכת אברים לכבש דעבודה שאפשר לבמלה היא "ופסולה בזר דכתי' יוהקריב הכהן את הכל [והקטיר] המזבחה יואמר מר זו הולכת אברים לכבש היכא ידגלי גלי והיכא דלא גלי לא גלי ולאו כל דכן הוא ומה הולכת אברים לכבש דלא מעכבא כפרה בעיא כהונה הולכת דם דמעכבא כפרה [לא כ"ש] (מיבעיא) איתמר [נמי] אמר עולא א"ר אלעזר הולכה בזר פסולה אפילו לרבי שמעון איבעיא להו הולכה שלא ברגל שמה הולכה או לא שמה הולכה ת"ש וכן יושב וכן שמאל פסול הא עומד דומיא דיושב כשר דלמא יושב דקשייף מישף עומד דומיא דיושב דנייד פורתא ת"ש ששחם ישראל וקבל הכהן נתנו לחבירו וחברו לחבירו התם נמי ®דניידי פורתא ומאי קמ"ל יברוב עם הדרת מלך ת"ש קבל הכשר ונתן לפסול יחזיר לכשר אימא יחור הכשר ויקבלה איתמר אמר עולא א"ר

יוחנן יהולכה שלא ברגל לא שמה הולכה

בהולכת אברים לכבש פיי לגופיה לא אצטריך אלא לגלות דהולכת עצים למזבח לא בעי כהן ומדאצטריך מעוט להולכת עצים א״כ סידור ב' גורי עלים בעי כהונה (בלאו קרא מטעם) בין וא"ר רבי שמעון דבעי ב' כהנים התם (דף כו:) לשני גורי עלים מנא ליה דהא כהן דכתב

גבי הולכת אברים אנטריך לגופיה משום דאפשר לבטלה וי"ל דרבי שמעון לטעמיה דאמר התם (דף מה.) הצחת אליתא לא צריך למכתב

ביה כהן דוכי תעלה על דעתך שזר קרב למזבח ורבנן אפשר דעביד במפוחא וא"כ רבי 🗗 שמעון ע"כ שני גזרי עלים בעו כהונה בלא

קרא מטעמא דוכי תעלה על דעתך כר׳ דכמו דלית ליה במפוחא לית ליה אפשר להו בזריקה אבל לרבגן אית להו בזריקה כמו דאית להו

במפוחא וכהן דגבי הולכת אברים לגופיה לא אצטריך דהא לית ביו טעמא דאפשר לבטלה אלא לגלות על שני גורי עצים דבעי כהונה ובפ׳

הקומץ רבה (מנסות דף כ.) אמר כו לא מלח כהן אלא זר פריך וכי תעלה על דעתך שזר קרב יש לומר דאפילו לרבנן דאית להו במפוחא

וזריקה פריך שאין יכולין למלוח בטוב על ידי זריקה: (כל זה בהג"ה דאיבעיא להו) איבעיא להו הולכה שלא ברגל שמה הולכה או לא. פרש"י לפסול בה מחשבה וגם בזר דאי שמה הולכה מחשבה שלא לשמו או פיגול פוסלת בה ביו ואי לא שמה הולכה אינה קרויה עבודה ולריך להחזיר המזרק אחריו ולעשות הולכה ברגל וגם אם עשאה זר או יושב אין בכך כלום ויכול לתקנה בכהן 🖾 [בהולכת רגל] דכהן או

אם זר מוליך [בהולכת רגל] לי פסולה [ואינו] יכול לתקנה בכהן להחזירה ולהוליכה כהן וקאמר ת"ש וכן יושב פסול הא עומד דומיא דיושב שאינו

זו ממקומו כשר אלמא הויא הולכה ועשה עבודה כתקנה ולכך נמי כי עשאה מיושב פסול דכתיב לעמוד לשרת אבל מיושב פסול לא מלי מוכח

דהויא הולכה 🕬 עבודה בלאו דיוקא [משום] דדלמא לאו עבודה היא ויושב פסול היינו כי לא תקנה ולא החזיר הדם לאחוריו לעשות הולכה אחרת:

שיכור. היינו שתוי יין בו: מעשה אילטבא. עומדין במקומן הזר אלל הכהן המקבל והכהן נותנו לו ואוחזו עד שבא הזורק ונוטלו מידו ואין הזר מקרבן בו לנד המזבח לא בהולכת רגל ולא בהושטת יד אלא כאינטבא זו שמניחין כלי עליה: והא שחיטה כו'. אלמא טעם דו לא בהא תלי וליכא למיפשט לרבנן דמשום דסבירא להו דהולכה הו אי אפשר

לבטל א"כ בשחיטה דאי אפשר לבטל תיפסל בזר והא שחיטה בזר כשרה: ומשני שחיטה לחו עבודה היא. מדאתכשרו בה כל הפסולים י אבל מידי דהוי עבודה ואי אפשר לבטלה פסול בזר: ואמר רב עלה. לפרושי ח למילתיה מאי טעם פסולה דכתיב בשחיטתה ונתתם אותה אל אלעזר הכהן ושחט וכתיב בה בפרה חוקה וכל היכא דכתיב חוקה עכובא: שאני פרה. וחילוק חו טעם זה אינו מטעם עבודה דהא אינה קדושת מזבח אלא קדושת דמים בעלמא כקדשי בדק הבית ועל כרחך טעם הפוסל בה לאו משום תורת עבודה אלא גזירת הכתוב בעלמה היה אבל בקדשי מזבח דשייכי בהן עבודות לא חשיבא להיות עבודה: הולכת אברים אפשר לבעלה. שאם רלה מפשיט ומנתח אלל המזבח: היכא דגלי גלי. הולכת אברים דגלי בהן כהן בעינן כהן אבל הולכת הדם דלא גלי בהו כהן לרבי שמעון מו דאפשר לבטלה לא בעי כהן: אפינו לר' שמעון. דאע"ג דאמר ר' שמעון לא פסל בה מחשבה משום דאין היתר הקרבן תלוי בה ולא קרינא בה דברים המביאים לידי אכילה אבל עבודה הוי ליפסל בזר: שמה הולכה. ופסלה בה מחשבה לרבנן או אם עשאה זר פסולה: או לא שמה הולכה. ולא (כ) פסלה יו מחשבה: וכן כהן יושב. קתני דפסול בהולכה (ג) [הא עומדן או דאינו מוליך אלא בהושטת יד דומית דיושב כשר חלמת שמה הולכה: דשייף מישף. שמגרר עלמו ללד המובח. שייף משפשף בקרקע שייף מגרר כמו שייף ליה מישחה (שבת דף י:) שף אחת ובועט שתים (מנחות דף עו.)

פדיי"ר. ודכוותה דוק מיניה בעומד דכשרה דנייד פורתא בשפשוף רגלים: מ"ש. דתנן בסדר הפסח שחט ישראל כו'. כן היה דרכן לעשות: נסנו לחבירו. דקתני התם הכהנים עומדים שורות שורות: יחזיר לכשר. שנתנו לו. וחשמעינן יבו תרתי בה חדא דלא מיפסל במאי דאפסקיה פסול (ד) ואשמעינן בה דהולכה זו שעשה הכשר שלא ברגל שהושיט לפסול שהיה עומד בלד המזבח לא נעשית בהכשר ולא שמה הולכה דקתני יחזירנה למי שנתנה לו ואי הולכה שלא ברגל שמה הולכה אמאי יו יחזירנה לאחור יבא כשר ויטלנה מידו ללד המזבח וזה לא יושיטנה לו אלא דמעשה דו אנטבא בעלמא עביד: אימא יחוור כשר. ללד המובח ויקבלנו יטלנו מיד הפסול דהולכת (ס) כשר קמא כשרה: לא שמה הולכה. ואינה כשרה להוליכה כן ואין מחשבה מפגלת בה:

המובחה ואמר מר כו' שאני 🖘 הכא דגלי קרא. הקשה ה"ר אליהו מאנרוויקא הקדוש דנפ"ב דיומא (דף מ.) 🌣 אמרינן מדאלטריך למכתב כהן

בשחיטה וכו' וההמשך כלפנינו (שמכ"י) (לפי נוס' אלו מיושב (שווב") (עפי מטי מגר מחוב") קושים הקר"א מנ"ל לרש"י דרבנן ס"ל דהולכה א"א לבטלה. נ"א דסבירא להו הולכה אי אפשר לבטלה ותפסל בזר א"כ בשקה ותפסק בדור א"כ בשחיטה וכור (ציק): ו] לפרושי טעמא למילתא כל"ל (נ"ח): ז] דכתיב אלעזר בשחיטתה כל"ל (*ש"ח): ח] חלוק טעם זה מטעם עבודה כל"ל (נשחכ"י כעי"ז בכתה"י וד"ו): מן שמעון ילא משוי אפשר לבטלה כאי וחומר לרוזלה רו׳ אפשר דבטדה כוי (ישיח). י] בכתה"י ולא פסלה בה. וכ"ה בהג' הב"ח אות ב (ובד' וילנא הולבה אות הנ"ל שלא בתקותה): הוככה חות הייע בעת הנתקומה):
יא הא יושב אינו מוליך אלא
בהושטת יד ולא פסול אלא
משום יושב דבעינן לעמוד
ולשרת הא עומד ומוליך
בהושטת יד דומיא כוי כל"ל
("ש"ו). ("ל" הא אינו יושב
("ש"ו). כ"ל הא אינו יושב ישנו מוליך אלא בהושטת יד דומיא כוי, כל"ל וכ"ה בס"י (צ"ק). והרל"ט הגיה כלפנינו יב] ואשמעינן בה תרתי כל״ל מ"מ": יג] ס״ל אמאי צריך שיחזיר לכשר שנתנה לו, יבא הכשר ויטלנה (שמכ"י). (וכד' וילנא הליבו הגהה זו שלא במקומה): יד] בכתה"י וד"ו וכו׳ מעשה וכו' עבוד: מו] המשכרים וכר' יהודה כל"ל, ותיכת ודלא נמחק (מחכ"י ק), (כד"ו לרבי. ולפנינו תוקן ע"פ בה"ז. ועי' ל"ק, פ"מ, ח" ורש"ש). ועי' תוס' יומא (מט א ד"ה זר) ושם תמלא מבואר טפי, ידה זה) ושם מתנמ תנוחנים כופי, הידה זה) ושם מתנמ תנוחנים לבדבריהם לכלון (ותיארים):

מון מידהו יייל דשיכור כלייל (ושחביים:

ייון וכך נראה (שיים: ייבן בדייו ויידון בדייו בדייון וכלייל:

אפילו לרבי שמעון וכלייל:

אפילו לרבי שמעון וכלייל:

דמוניתו לחנונו וראזי מוונים אפיקו קובי שמעון וכ' נ כ] בד"ו לקמן, וכ' נ דפירוטו לפנינו. ובש"מ נ הכא. ועי' טה"ק: כא] דפירוסו נפנינו. ונס״מ הכא. ועי' טה״ק: כא] מכלל דשאר שחיטות

בכ] כ"ל"ל (ש"מ): בכ] ומשני שאני (ש"מ): בר] המוקף בסוגליים נמסק ע"י הש"מ ובה"ז. בד"ז כ" וג' ליכא חיכת מטעם בלכד, לפירושי (רש"ש, וב"ח. בד"ז: בג] ומשני שאני (ש"מ): בר] המוקף בסוגליים נמסק ע"י הש"מ ובה"ז. בד"ז כ" וג' ליכא חיכת לפרושי (וש"ש. וב"ה בדיה). בכן ומשני שאני (ש"מ: בדן המוקף בפוגריים ממקק ע"י הש"מ וביה", בד"י כ 'וג' ממת מניכת מטפב מכנק, וכ"ג מ"מ ולח"ט: כהן מול"ל לרבי: כון לות להו כ"ל (ש"מ: בון !"ל דאמר (ש"מ). כ"ח גבי, חינכת אמר נמסק (מ"ב והידים): כח] ב"מ מספך ג'י המוס" לכ"ל פוסלת בה או אם זר מוליך אמי בהושטת יד פסולה ואינו יכול לתקנו כהן להחזירה ולהוליכה כהן ואי לאו שמה הולכה אינה קרויה עבודה וצריך להחזירה לאחריו ולעשות הולכה ברגל וגם אם עשאה זר אין בכך כלום ויכול לתקנה בכהן בהושטת יד דכהן וקאמר ת"ש כו'. וכן סיפך סדר הדיכור בהגהום שעל גל' ד"ו ב", לך שם העביר לקטע הראשון גם מיבות בהושטת יד דכהן, היינו שגורס או פיגול פוסלת בה בהושטת יד דכהן או אם זר כר'. וע"ע פ"מ וח"י, והגחת כ""א מנר': כבן הכהן בהושטת יד יההן, איים שנת ען או פינוד פוסדת בה בהושטת יד דכון או אם זר כדי. ועיש פית ומיק ומנטתו נייט וענו. בבן הבחן בהושטת יד רכהן, ויאי שלה בה בהושטת יד המולה וא יוגני וכול כני לנ"ל (מיים: לן בהולכת רגל) כנלל"ל מוקף (גיף קרים: לא) בדיין דהוא הולכה דידא הולכה דידא הולכה ומידי בנדיר כל וג' ממקן מעניסים מיכות דהוא הולכה. נ"ל דהוא הולכה שלא ברגל עבודה לנ"ל לא) בדיץ רבים: מסר בכ"יצ וג' וכמ"כ. גם ככ"ל מופיע קטע זה על היבור: הגליון בלד הדיבור: הגליון בלד הדיבור:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואמר רב פפא עלה והא יושב אינו מוליך: (ד) ד"ה יחזיר וכו' פסול אידך אשמעינן וכו' דאי הולכה: (ה) ד"ה אימא וכו׳ דכשר קמא:

> לעזי רש"י פדיי"ר פריי"ר. לשפשף,

שינויי נוסחאות א] נ״ל קשיא איתמר (הגרי״ב): ב] ככתה״י נוסף לקמן בפרק שני (טו כ ולולך) יליף מקראי

הני פסולין ומחללין

. עבודה חוץ מן השחיטה. אונן

כל זמן שלא נקבר מתו: ג] ככתה"י מקרבו אצל המזבח: ד] טעמא (כתה"י): ה] נ"ל

יהולכה להויא עבודה דפסל

בה בזר דהא שחיטה עבודה

בה בזר דהא שחיטה עבודה היא וכשרה בזר וסק"ל (וסטלת ליתל) (בי"פ). נ"ל דסבירא להו אפשר לבטלה כאי אפשר לבטלה דפסול בזר דא"כ